

เดือนก็ไม่เชื่อ... ไม่เดือนก็เสียคน (2)

บทความโดย :คุณสุรีย์

ขอย้อนกลับไปเมื่อต้นปี 48 ดิฉันพบว่า อัตราการ turnover ของ PC ค่อนข้างสูง สาเหตุส่วนใหญ่มาจากหนี้สิน ร้อยทั้งร้อย และย้อนหลังไปอีกก่อนหน้านั้น 6 เดือน (กลางปี 47 แหะละ) ดิฉันนั่งนี้ก็ย้อนว่า ดิฉันมีส่วนผิดด้วย ผิดเรื่องอะไรหรือ? ผิดตรงที่ปล่อยพนักงานได้หนังสือรับรองรายได้ไปโดยง่ายตาย ใครขอก็ให้ ซึ่งพนักงานนำไปเป็นหลักฐานในการขอมีบัตรเครดิต ในเวลาช่วงนั้น บรรดาบริษัทสินเชื่อทั้งหลายกำลังเกิดเหมือนดอกเห็ด รายได้ 7,000 บาท ก็เปิดเครดิตได้ ทำเอาป่วนกันทั้งเมือง

หลังจากที่เกิดปัญหานี้ ดิฉันแจ้งในที่ประชุมพนักงานว่า

“ต่อไปนี้ ใครขอหนังสือรับรองรายได้ จะต้องแนบหลักฐาน ว่านำไปใช้อะไร และจะให้เฉพาะที่จำเป็นจริง ๆ สินเชื่อที่อยู่อาศัย หรือที่คิดว่าจำเป็นให้แจ้งมา ใครไปขอบัตรเครดิตไม่ให้แล้ว”

แต่ก็สายไปเสียแล้ว เพราะพนักงานมีบัตรเครดิตมากกว่า 1 ใบกันทั้งนั้น บริษัทสินเชื่อก็พัฒนาตนเองเหมือนกัน ให้เครดิตได้โดยไม่ต้องมีหนังสือรับรองรายได้ เพียงแต่มีสลิปเงินเดือนก็พอแล้ว แต่ดิฉันก็ย้ำเรื่องความเสียหายที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และที่เกิดไปแล้วกับหลายคน

ดิฉันคิดว่าต้องหาทางบรรเทาปัญหาเหล่านี้ให้ได้ ดิฉันติดตามดูรายการโทรทัศน์ ซึ่งมีรายการที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้มีปัญหาเรื่องหนี้สิน เรื่องบัตรเครดิต เรื่องสินเชื่อทั้งหลาย ดิฉันเกิดความคิดขึ้นทันทีว่าจะต้องให้พนักงานของเราได้รับรู้บ้าง รุ่งขึ้น ดิฉันได้ส่งลูกน้อง ให้ติดต่อไปยังรายการโทรทัศน์ เพื่อขอชื่อเทปบันทึกภาพรายการ และได้มาหลายรายการทีเดียว เมื่อเดือนมิถุนา 48 ในวันประชุม PC ดิฉันได้เริ่มให้พนักงานได้ดูเทปบันทึกรายการ อย่างน้อยก็เป็นอุทาหรณ์ เป็นบทเรียน และมีวิธีแนวทางแก้ไขปัญหาชีวิต (ซึ่งเป็นรายการที่ดีมาก) พนักงานส่วนใหญ่ได้ดูแล้วปรบมือชอบใจว่า ชีวิตที่มองไปเห็นแต่ทางตัน ก็มีทางออก ดิฉันแจ้งในที่ประชุมพนักงานว่า อีก 6 เดือนข้างหน้า ดิฉันจะติดตามผลต่อไป

ให้ตายเถอะโรบิน พนักงานเป็นร้อย ๆ คน ร้อยพ่อพันแม่ พูดไปจะเชื่อหรือไม่ ไม่อาจคาดเดาได้ แต่คนที่เชื่อและเริ่มสำนึกตน และบอกว่า

“ผมหยุดเป็นหนี้แล้วครับ”

ดิฉันถามว่า

“บอกเหตุผลหน่อยสิว่าเพราะอะไร”

(ดิฉันคิดว่าดูเทปรายการแล้วสำนึกได้ ส่วนหนึ่งก็มีห rokok แต่อีกส่วนหนึ่งก็ไม่ค่อยแน่ใจ) พนักงานคนที่บอกว่าหยุดแล้ว ตอบเบา ๆ ว่า

“ไม่มีใครปล่อยสินเชื่อให้แล้วครับ เพราะหนี้เน่าหมด”

ดิฉันได้กำหนดแนวทางที่จะให้พนักงาน PC ทุกคนที่จะเข้าใหม่ ได้ดูเทปบันทึกการนี้ ซึ่งจะต้องย้ำเตือนกันตลอดไป

อีกอย่างที่ดิฉันต้องเตือนพนักงานซีเรียสมาก ๆ คือการมีหนี้ในระบบ เนื่องจากว่ามันเป็นหนี้ที่โหดร้ายที่สุดจ่ายแต่ดอกเบี้ยถึงต้นเสียที่ พนักงานต้องไปรับเงินทอนจากเจ้านี่ แต่ PC เราก็มองเบา มีวิธีการหลบหนี้ หรือชะลอการจ่าย โดยการไปปิดบัญชีเงินเดือน แล้วเปิดบัญชีใหม่ เจ้านี่อยากได้บัตรก็ให้ไป ไม่ได้หนี้หนี้นะ แต่ไม่ให้เงินหมดทั้งบัญชีปล่อยให้เขาทวงไปเรื่อย ๆ ดิฉันก็แนะนำไปว่า

“กู้เงินเขามากก็ต้องคืน อย่าหนี อย่าเบี้ยว คืนหมดก็หยุดชะ แล้วห้ามไปกู้ใหม่ ชีวิตเริ่มต้นใหม่ได้เสมอ” บางคนก็โอเคในระดับหนึ่ง บางคนก็ทำได้ บางคนก็ยังหยุดไม่ได้ สิ่งที่ดิฉันต้องเตือนเพิ่มมากขึ้นก็คือ การลดรายจ่าย ซึ่งเคยใช้จ่ายอะไรให้ทบทวนตนเองแล้วลดรายจ่าย ก็จะไม่ต้องไปกู้เงินเป็นหนี้เป็นสิน

กลับมาปัญหาของน้องตุ้มต่อ เพราะค้างคำตอบไว้เรื่องไปเจรจากับกรมบังคับคดี หลังจากที่ได้คุยกับน้องตุ้มประมาณ 1 สัปดาห์ น้องตุ้มก็กลับมาพร้อมหนังสือจากกรมบังคับคดี ระวังการอายัดเงินเดือน น้องตุ้มแจ้งว่า ได้ไปขอความเห็นใจจากเจ้านายที่ และขอชำระเท่าเดิม โดยไม่ต้องมาหักเงินเดือน จนกว่าหนี้จะหมด (ค่อยยังชั่ว เรื่องจบด้วยดี)

อีกเรื่องหนึ่งที่ดิฉันต้องขอร้องพนักงาน PC คือเรื่องโทรศัพท์มือถือราคาแพง ดิฉันพูดในที่ประชุมว่า

“คงห้ามไม่ได้ที่จะไม่ให้มีโทรศัพท์ แต่ขอร้อง 1 เครื่องพอ ราคาพอสมควร ไม่ต้องอดกันว่าของใครแพงกว่า ของใครดีกว่า”

พูดไปเถอะ ไม่เชื่อห rokok แต่ต้องพูด เพราะเป็นการเตือนสติ ดิฉันบอกลูกน้องตัวเองว่า ทุกครั้งที่ประชุมพนักงานขอให้เตือนสติ PC ทุกครั้ง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของหนี้ เรื่องของโทรศัพท์ และเรื่องอื่น ๆ ที่บั่นทอนคุณภาพชีวิต ลูกน้องดิฉันบอกว่า

“ที่พี่พูดมา มีแต่เรื่องส่วนตัวทั้งนั้นเลย จะดีหรือ พูดไป มันไม่เกี่ยวกับงานซักหน่อย”

ดิฉันสวนทันทีว่า

“ดีสิ ทำไม่จะไม่ดี พวกเขาอยู่ได้ มีคุณภาพชีวิตที่ดี เขาก็มีคนทำงาน พวกเขาอยู่ไม่ได้ เราก็เสียคนแน่ ๆ”

ลูกน้องดิฉันตอบว่า

“เรื่องแบบนี้ต้องฟังดู ถึงจะมีน้ำหนัก พวกผมพูด เด็กไม่ฟังหรอก”

ดิฉันจึงตอบว่า

“ถ้าเราไม่เริ่มต้นวันนี้ แล้วเราจะเริ่มเมื่อไหร่ เราต้องช่วยกันเตือนสติ ถ้าเราไม่เตือน เราเสียคนไข้มัย (คือเราเสียพนักงาน) ถ้าพนักงานเชื่อเรา และไม่มีหนี้สิน วันนี้เค้าบ่นว่าเราว่าเรื่องส่วนตัวเค้า แต่วันหน้าเค้าจะขบใจเรา ที่ทำให้เค้าไม่เสียคน (ยังเป็นคนมีงานทำต่อไป)”

หนี้ในระบบ และหนี้นอกระบบ สร้างความปั่นป่วนในการทำงานให้พนักงาน และห้างทั้งหลายแหล่ ซึ่งมีผลกระทบมากขึ้น ๆ พนักงานขายต้องคอยรับโทรศัพท์จากเจ้านี่ไม่เป็นอันขายของ บางคนรับโทรศัพท์เสร็จก็หลบหลีกหนี หายหน้า ไม่อยู่ในพื้นที่ขาย เพราะรู้ว่าเจ้านี่กำลังมา บางคนกำลังเสนอขายสินค้า ก็ต้องหยุดเพื่อรับโทรศัพท์ แล้วเกิดอะไรขึ้น

มาตรการเด็ดขาดของห้างฯ เหมือนฟ้าผ่า

“ห้ามพนักงาน PC ทุกคนพกโทรศัพท์มือถือเข้าห้างฯ ใครฝ่าฝืนถูกลงโทษถึงขั้น ไม่ต้องมาลงพื้นที่ขาย”

ได้ผลดีมาก อย่างน้อยก็ทำให้เจ้านี่ขาดการสื่อสารกับลูกหนี้ 8-9 ชม. แต่ก็ไม่ได้ทำให้พนักงานเซ็ดที่จะสร้างหนี้ และท้ายสุด เราคงไม่เสียคน ถ้าเราทุกคนตระหนักถึง ความเป็นคน.....